

Arrest

nr. 309 677 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die *loco* advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 17 mei 2023.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 11 september 2023. Verzoekster werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Amhaars machtig is en haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 30 januari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn, behorende het Christelijk Orthodoxe geloof, en in 1989 geboren te Addis Abeba, Ethiopië. U groeide op met uw moeder in Addis Abeba – zij was thuis (in het Eritrea, destijds een provincie van Ethiopië) weggelopen tijdens haar zwangerschap, u heeft uw vader of andere familie nooit gekend/ gezien. U bent nooit naar school geweest, en kan niet lezen of schrijven (analfabeet). Toen u dertien jaar was (+/- 2002), overleed uw moeder. U werd door de huisbaas uit de woning gezet en kwam op straat terecht bij andere weeskinderen. Na een paar maanden, besloten deze kinderen Ethiopië te verlaten. U volgde hen naar Khartoem, Soedan. U kwam daar terecht bij een man, samen met twee andere meisjes, waar u thee diende te maken. U mocht niet buitenkomen van hem. Na twee jaar kon u ontsnappen, samen met een ander meisje en verhuisde u, op initiatief van dat meisje, naar Libanon, waar u samenwoonde met een groep Ethiopiërs en soms werkte. Na vijf jaar, besloot een groep meisjes te vertrekken naar Griekenland en u volgde hen. In 2009, kwam u aan in Griekenland. U werkte twee jaar als huisbediende. Daarna kwam u op straat terecht, gedurende één jaar. U leerde dan een vrouw kennen bij wie u mocht komen inwonen. Zij verliet later Griekenland en u nam haar woning over. Een aantal jaar na uw aankomst in Griekenland, werd u gearresteerd op straat en gedwongen om asiel aan te vragen (Eurodac-hit d.d. 29/05/2014). **Eén jaar later (d.d. 02/03/2015), verkreeg u een vluchtelingenstatus van de Griekse autoriteiten.** U kreeg drie kinderen met een Ethiopische man E. H. – niet uw partner; jullie wonen niet samen en hebben enkel soms contact; hij ondersteunt de familie deels financieel – S. ([...]), N. ([...]), en A. ([...]) (Bijlage 26; u was op het moment van uw persoonlijk onderhoud zwanger van uw vierde kind). Voor de geboorte van uw kinderen, werkte u als dienstmeisje, maar na uw eerste zwangerschap heeft u niet meer gewerkt (met uitzondering van occasioneel babysitten). U kreeg financiële steun van de Griekse overheid (150 euro per maand). **Op 16 mei 2023, kwam u naar België. De volgende dag, diende u een verzoek om internationale bescherming in.**

Ter staving van uw verzoek, legt u een medisch attest, betrekking hebbende op de autismespectrumstoornis van uw zoon N., neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **geén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u **geen specifieke steunmaatregelen** verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11/09/2023, hierna NPO, p. 2, 26-27), uit uw Eurodac Marked Hit (d.d. 22/05/2023) (zie blauwe map van het administratief dossier), en uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (zie blauwe map), blijkt dat u op 2 maart 2015 **internationale bescherming werd verleend door Griekenland.** Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming door deze staat. **In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.**

U verklaart geboren en getogen te zijn in Ethiopië, doch enkel over de Eritrese nationaliteit te beschikken (NPO, p. 6). U wenst niet naar Eritrea te gaan, het land waarvan u de nationaliteit stelt te hebben omdat u, enerzijds, daar niemand kent (geen familie), en anderzijds, er vreest te worden opgesloten in de gevangenis of gedood, omdat u een grens bent overgestoken (NPO, p. 24-25).

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van zijn procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw

nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen **dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.**

Vooreerst, dient opgemerkt te worden dat u **uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland laattijdig heeft ingediend.** U zou immers al sinds 2009 in Griekenland verbleven hebben en diende pas "jaren na mijn aankomst" een verzoek om internationale bescherming, meer bepaald op 29 mei 2014 (zie blauwe map), in. Dit verzoek kwam er ook pas nadat u werd gearresteerd – na een controle op straat, waarbij u geen documenten kon voorleggen – in Griekenland en, in uw eigen woorden, werd "gedwongen om asiel aan te vragen" (NPO, p. 13). Gevraagd of er een specifieke reden was waarom u niet eerder een asielaanvraag had ingediend, antwoordt u: "het was moeilijk om asiel aan te vragen. Ik heb geen asielaanvraag ingediend." Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u dat u van mensen had gehoord dat er niet tijdig een statuut werd gegeven – waarbij er dan al kan worden opgemerkt, dat het vreemd is dat u dan maar besliste om in de illegaliteit in Griekenland verder te leven – en dat u niet veel wist over asiel. Gevraagd of u ergens of bij iemand heeft geïnformeerd naar asielmogelijkheden, antwoordt u ontkennend. Gevraagd hoe u wist dat er niet tijdig een statuut werd gegeven: "we hebben één keer proberen aanvragen, want we hoorden dat ze verblijfsvergunningen gaven, maar we hebben toen buitengeslapen in een rij, maar ze gaven ons geen papier. Ze zeiden dat het gestopt was" – dit is de enige poging die u ondernam (NPO, p. 13-14). Rekening houdend met bovenstaande houding en gedrag dienen er reeds ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. **Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven, vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Van iemand die in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van nationaliteit of herkomst en die een werkelijke nood aan bescherming heeft, kan bovendien verwacht worden dat hij enige vasthoudendheid vertoont in zijn pogingen om zijn verblijf te legaliseren.** Bovendien strookt uw verklaring dat u uw statuut heeft gekregen toen u zwanger was van uw eerste kind (NPO, p. 17), dat werd geboren op 9 december 2016 (NPO, p. 19), niet met de objectieve gegevens van uw Grieks asieldossier, waaruit blijkt dat u op 2 maart 2015 reeds uw vluchtelingenstatuut kreeg (zie blauwe map). Voor zover u zou willen argumenteren dat u pas later op de hoogte was van uw bekomen statuut, dient het CGVS erop te wijzen dat dit enkel een verdere desinteresse in uw nood aan bescherming demonstreert.

Het CGVS stelt vast dat u er hoegenaamd niet in slaagt om uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. **Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.**

Indien u inderdaad nooit in Eritrea heeft gewoond én uw moeder stierf toen u dertien jaar oud was, kan worden aangenomen dat uw kennis over Eritrea enigszins beperkt is. Desondanks mag er van u verwacht worden dat u wel enige affiniteit met en kennis heeft over belangrijke maatschappelijke Eritrese thema's en praktijken. Er mag van u worden verwacht dat u over deze informatie beschikt, of toch minstens serieuze pogingen heeft ondernomen – interesse getoond in – deze elementen. Uit uw verklaringen blijkt echter het tegendeel.

Ten eerste, bent u onwetend over Eritrese etnische groepen (en bijhorende talen), nochtans een belangrijk identiteitskenmerk van iemand zijn Eritrese origine. Gevraagd naar uw ethniciteit/stam, antwoordt u "Eritrea." Gevraagd of u ervan op de hoogte bent dat er binnen Eritrea bepaalde etnische groepen zijn, antwoordt u ontkennend, maar dat uw vader en moeder uit Eritrea afkomstig zijn. Gevraagd of u

weet wat de moedertaal is van uw vader of moeder, stelt u dat u vermoedt dat het Tigrinya is, omdat uw moeder deze taal soms sprak (NPO, p. 6). U spreekt zelf geen Tigrinya – "vroeger, lang geleden, maar nu ben ik alles vergeten. Het is ook al lang sinds ik ben vertrokken. Ik ken ook niemand waartegen ik Tigrinya kan spreken" – noch enige andere Eritrese stamtaal (NPO, p. 3, 6). Later, verklaart u echter, wanneer gevraagd naar welke taal u met uw moeder sprak: "ik ben opgevoed in het Amhaars, maar moeder praat Tigrinya en Amhaars, maar ik sprak tegen haar Amhaars." Gevraagd waarom jullie geen Tigrinya spraken met elkaar, stelt u dat iedereen in de buurt Amhaars sprak, inclusief de andere kinderen, en dat u en uw moeder niet veel tijd hadden om met elkaar te praten (NPO, p. 21-22).

Ten tweede, verklaart u ook dat u en uw moeder geen enkele feestdag vierden die te maken had met jullie Eritrese afkomst, zelfs specifiek geïnformeerd naar Martelarendag, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 29).

Ten derde, bent u geheel onwetend over uw familie in Eritrea. U weet niets over: uw vader, uw vaders' familie, uw moeders' afkomst in Eritrea, uw moeder haar leven in Eritrea, uw moeders' familie, uw grootouders, of andere familieleden in Eritrea (NPO, p. 9, 21). Gevraagd of u hiernaar heeft geïnformeerd bij uw moeder, stelt u enkel te hebben gevraagd naar uw vader, maar dat uw moeder u niets over hem vertelde en boos werd als u hiernaar vroeg (NPO, p. 9-10, 21). U verklaart uitdrukkelijk nooit contact te hebben gehad met personen in Eritrea, noch enige poging hiertoe te hebben ondernomen (NPO, p. 21-22).

Ten vierde, blijkt u geheel onwetend te zijn over Eritrea. Het CGVS stelt vast dat u hierin nooit enige interesse heeft getoond: u heeft zich hiernaar nooit geïnformeerd bij uw moeder, bij andere Eritreeërs of via landeninformatie. Deze desinteresse is absoluut niet verenigbaar met uw voorgehouden Eritrese nationaliteit. U verklaart niets te weten over uw Eritrese herkomst. Uw moeder heeft u hier niets over verteld en, gevraagd of u na haar overlijden bij iemand navraag heeft gedaan over uw Eritrese herkomst of zelf onderzoek heeft gedaan, antwoordt u opnieuw ontkennend (NPO, p. 9-10). U verklaart uitdrukkelijk: "ik weet niets over Eritrea" (NPO, p. 25). Gevraagd door de Protection Officer of er absoluut niets is dat u kan vertellen over Eritrea of over de cultuur van Eritrea, antwoordt u: "over Eritrea, heb ik geen enkele informatie. Ik heb ook nooit achter zo'n informatie gevraagd." Ook over meer specifieke onderwerpen kan u geen informatie geven: u kent geen Eritrese feestdagen (NPO, p. 29), u kan geen specifieke elementen geven waaraan men Eritreeërs kan herkennen (NPO, p. 29), u weet niets over deportaties tijdens het Eritrees-Ethiopisch grensconflict (NPO, p. 29), u kan niets zeggen over de Eritrese Onafhankelijkheid (1991 vs. 1993) (NPO, p. 29-30), en u volgt geen Eritrese film of tv of sport (NPO, p. 30). Verder, stelt u ook dat u nooit specifiek contact heeft gezocht met personen uit de Eritrese gemeenschap (NPO, p. 13). **Zoals hierboven werd gesteld, heeft het CGVS begrip voor het gegeven dat u nooit in Eritrea bent geweest en uw moeder op uw dertienjarige leeftijd overleed. Echter, de vaststelling dat zij u voor haar overlijden niets heeft verteld en u haar enkel naar uw vader zou gevraagd hebben, én de vaststelling dat u na haar overlijden nooit enige verdere informatie heeft opgezocht of nagevraagd bij uw Eritrese contacten, zelfs niet over hun leven in Eritrea (NPO, p. 7-8, 25-26, 29-30), deze desinteresse maakt uw Eritrese nationaliteit geheel ongeloofwaardig.** Gevraagd door de Protection Officer of er een reden is waarom u zo weinig interesse heeft getoond, antwoordt u: "ik weet niet, misschien omdat ik vader nooit gekend heb, of omdat moeder niet wou antwoorden en na haar overlijden wist ik niet aan wie ik deze dingen kon vragen." Het CGVS verwijst hierbij naar voorgaande vaststelling dat u ook bij latere Eritrese contacten nooit enige interesse heeft getoond in Eritrea of hun leven, of deze informatie zelf heeft opgezocht. De Protection Officer heeft u er op gewezen dat zij twijfelde aan uw Eritrese afkomst, dat u op geen enkele manier enige band met Eritrea aantoonde/heeft: "zoals ik daarstraks zei, zolang ik al weet, is mijn vader een Eritreeër. Moeder is ook van Eritrea. Ze heeft me verteld dat vader van Eritrea is. Voor de rest, ik ben geboren in Ethiopië, waar ik tot mijn dertien jaar heb gewoond, dan ben ik naar een ander land gevlucht. Er was geen kans voor mij dat ik alles zou weten over mijn Eritrese identiteit. Ik ben niet naar school geweest. Hoe kan ik dat dan weten?" (NPO, p. 30). Het CGVS herhaalt dat er begrip wordt getoond voor het feit dat u nooit in Eritrea bent geweest en uw moeder op uw dertienjarige leeftijd overleed, maar dit kan niet ter verschoning worden aangevoerd voor de vaststelling dat u helemaal niets over Eritrea kan vertellen en hierin ook nooit enige interesse heeft getoond.

Ten vijfde, ook wanneer u gevraagd wordt naar uw vrees bij een terugkeer naar Eritrea, illustreert uw antwoord uw volledig gebrek aan affiniteit met Eritrea. U stelt niet naar Eritrea te kunnen gaan, omdat u daar niemand kent én omdat u heeft gehoord dat ze u bij terugkeer zullen opsluiten in de gevangenis en doden. Gevraagd om welke reden ze u zouden opsluiten en/of doden, antwoordt u dat het is omdat u via verschillende landen naar hier bent gekomen, omdat u de grens heeft overgestoken. Gevraagd over welke grens u het heeft, antwoordt u: "mensen zeggen het zo, maar ik weet niets van Eritrea" – u verklaart uitdrukkelijk niet te weten over welke grens het gaat. Gevraagd of u verder informatie heeft geraadpleegd over dit probleem/deze vrees, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 24-25). U lijkt te verwijzen naar het gegeven dat een persoon met de Eritrese nationaliteit die zijn land illegaal verlaat, wordt gezien als een landverrader (politieke mening) en dusdanig wordt bestraft (zie blauwe map). Echter, dit is niet op u van toepassing,

aangezien u nooit Eritrea illegaal heeft verlaten: u bent geboren in Ethiopië, én uw moeder verliet 'Eritrea' zelfs voor de Onafhankelijkheid, dus voor het bestaan van Eritrea (NPO, p. 6, 8-9). Het feit dat u slechts vaagweg kan spreken over het fenomeen illegale exit uit Eritrea, wat nochtans een belangrijk element is voor personen afkomstig uit Eritrea, én ook geen enkele moeite heeft ondernomen om hier meer duidelijkheid over te krijgen (NPO, p. 25-26) – u herhaalt slechts wat u van anderen heeft gehoord zonder te begrijpen waarover het gaat of hoe dit op u van toepassing is – ondermijnt opnieuw uw affiniteit met Eritrea en de doorleefdheid van uw leven als Eritrees kandidaat-vluchteling.

Tot slot, het CGVS wenst op te merken dat waar u of uw advocaat zou willen aanvoeren dat uw laag opleidingsniveau uw onwetendheid zou moeten verklaren, merkt het CGVS op dat, ten eerste, opleidingsniveau en intelligentie niet hetzelfde zijn, ten tweede, dat opleidingsniveau en interesse niet hetzelfde zijn, en ten derde, dat uit uw levensloop naar voren komt dat u zelfredzaam bent en beroep kan doen op een sociaal netwerk, wanneer nodig. Bijvoorbeeld: u verbleef meer dan veertien jaar in Griekenland, waar u de taal leerde (ook al bent u analfabeet en zonder hiervoor taallessen te krijgen), waar u de nodige identiteits- en verblijfsdocumenten verkreeg (inclusief een paspoort), waar u werk en een huisvesting vond, waar u verscheidene stappen zou hebben ondernomen om uw zoon N. zijn autismespectrumstoornis te laten vaststellen en behandelen, én waar u een sociaal netwerk had dat u heeft ondersteund in deze zaken. Waar u op jonge leeftijd alleen in het leven stond, heeft u zich steeds kunnen redden, u verbleef in verscheidene landen en kwam uiteindelijk in België terecht (NPO, p. 8, 10-12, 14-24, 26-31). Ook uw advocaat die uw kwetsbaarheid aanvoert en stelt "mevrouw heeft nooit geleerd om vragen als waarom of hoe te stellen en beantwoorden. Haar hele leven bestaat uit een reeks beslissingen om rond te komen of beslissingen die andere voor haar namen.

Ze probeert gewoon te overleven" (NPO, p. 31) – is geen verschoning voor uw volledige onwetendheid, en het CGVS verwijst nogmaals naar bovenstaande zelfredzaamheid en sociaal netwerk.

Het CGVS herhaalt dat aangezien u nooit in Eritrea heeft gewoond en uw moeder stierf toen u dertien jaar oud was, kan worden aangenomen dat uw kennis over Eritrea enigszins beperkt is. Er werd hiervoor ook begrip getoond. Maar, het CGVS herhaalt ook dat er van u desondanks wel mag worden verwacht dat u enige affiniteit met en kennis heeft over belangrijke maatschappelijke Eritrese thema's en praktijken. Het CGVS verwachtte van u dat u over deze informatie beschikt, of toch minstens serieuze pogingen heeft ondernomen en interesse zou getoond hebben hierin. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u zo goed als niets over Eritrea en uw origine kan vertellen, noch dat u hierin ooit enige serieuze interesse heeft getoond. Bijgevolg, hecht het CGVS geen geloof aan uw Eritrese nationaliteit.

Zoals reeds werd vermeld, rust er op verzoekers van internationale bescherming een medewerkingsplicht. Deze houdt onder meer in dat men, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U verzaakt echter geheel aan uw medewerkingsplicht. Met uitzondering van één medisch attest betrekking hebbende op de autismespectrumstoornis van N. – waarvan het CGVS de bewijswaarde als vrij gering beoordeelt (infra) – legt u geen (begin van) bewijs neer van uw verklaringen, van uw reisweg of verblijf in andere landen of uw vermeende Eritrese nationaliteit of verblijf(srecht) in Ethiopië (of een ander land). In het bijzonder, is het opvallend dat u geen enkel document uit Griekenland voorlegt, bijvoorbeeld documentatie over (uw pogingen tot) vaststelling en behandeling van de autismespectrumstoornis van N.; geboorteaktes van uw kinderen, die allemaal in Griekenland zijn geboren; attestering van scholing uw kind(-eren) in Griekenland; documenten van uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland; verblijfsdocumenten uit Griekenland; enz. Het CGVS wenst hier ook ter verwijzen naar uw eigen verklaring waarin u het belang van documenten in Griekenland benadrukt: "in Griekenland, hebt u veel documenten nodig en die moeten altijd geldig zijn, (...). Als je iets niet hebt of een document niet hebt, kan je niets krijgen" (NPO, p. 23). Waar u reeds nalaat enig begin van bewijs van verblijf in Ethiopië of herkomst uit Eritrea voor te leggen, kan het feit dat u geen enkel document in verband met uw veertienjarig verblijf in Griekenland voorlegt, enkel en alleen gekaderd worden binnen een flagrant gebrek aan medewerking, waarvoor geen enkele verschoning kan worden aangevoerd.

Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat u dacht dat ze u niets zouden geven, dus dat u het daarom maar niet heeft gevraagd. Gevraagd waarom u dit dacht, stelt u dat u nooit iemand heeft gezien die deze documenten heeft aangevraagd en gekregen. Gevraagd of u dan hiernaar heeft geïnformeerd bij mensen die u kende, antwoordt u ontkennend, maar dat u dat wel zag bij de mensen die bij u woonden (NPO, p. 4, 13). **Uw verklaringen zijn echter minstens opvallend in het licht van de landeninformatie, namelijk dat iemand die in Ethiopië opgroeide en de Eritrese nationaliteit zou hebben gehad (NPO, p. 4, 8), nooit met haar nationaliteit of documenten geconfronteerd werd – u stelt zelfs "Bij ons is het niet normaal om van mensen de nationaliteit te vragen. Ik ben niet zeker" (NPO, p. 12, 13). Immers, vanwege een grensgeschil in het jaar 1998 ontstond er een regelrechte oorlog tussen Ethiopië en Eritrea, waarbij 70 000**

tot 100 000 doden vielen. Eritreeërs in Ethiopië werden bestempeld als potentiële verraders of spionnen en massaal teruggestuurd naar hun land van oorsprong. Andere informatie geeft aan dat ongeveer 155 000 Eritreeërs uit Ethiopië werden gedeporteerd naar hun thuisland. De Protection Officer heeft u ook gevraagd of er op een bepaald moment vele Eritreeërs, woonachtig in Ethiopië, dienden terug te keren naar Eritrea: "neen, ik ben veel zaken vergeten" Eritreeërs en Ethiopiërs van Eritrese origine die achterbleven in Ethiopië, moesten zich vanaf augustus 1999 als vreemdeling laten registreren bij de immigratiediensten. Ze kregen een verblijfsvergunning (gele kaart) die zes maanden geldig was en die aanvankelijk geen recht gaf op medische of sociale hulp. Ze raakten ook hun Ethiopische nationaliteit kwijt (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier) (NPO, p. 29). **Indien u en uw moeder werkelijk als Eritrese onderdanen in Ethiopië zouden hebben verbleven, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat u enige notie heeft van deze context. Dit is in casu geenszins het geval – het demonstreert enkel dat u geen enkele affiniteit heeft met het leven van een Eritrese staatsburger of vluchteling in Ethiopië – en bijgevolg doen uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit verder teniet.**

Uit het geheel aan voorgaande vaststellingen blijkt dat u geen enkele affiniteit heeft met Eritrea of de Eritrese maatschappij, evenmin met de situatie van Eritreeërs in Ethiopië (of Ethiopiërs van Eritrese afkomst). Op geen enkele wijze kan u uw Eritrese nationaliteit aannemelijk maken. Het blijft een stelling waarvoor u geen begin van bewijs naar voren kan brengen: noch via uw verklaringen, noch via enig materieel bewijs zoals (identiteits-)documenten.

Bovendien, zelfs indien het CGVS uw verklaringen zonder meer zou aannemen, in het bijzonder dat u in Ethiopië bent geboren in 1989 als kind van ouders afkomstig uit de toenmalige provincie Eritrea van Ethiopië (NPO, p. 5, 8, 30), wat minstens als twijfelachtig kan worden bestempeld gezien bovenstaande vaststellingen, is er geen enkele indicatie te vinden in uw verklaringen dat u (of uw moeder) ooit uw Ethiopische nationaliteit, die u wel moet gekregen hebben door uw geboorte in Ethiopië (zie landeninformatie) verloren zou hebben, noch is er een indicatie dat u ooit de Eritrese nationaliteit verworven zou hebben.

U bent geboren in Ethiopië in 1989, bijgevolg kreeg u automatisch de Ethiopische nationaliteit (zie landeninformatie), ongeacht of u ooit documenten had. Nergens uit uw verklaringen komt een actie naar voren waardoor u uw Ethiopische nationaliteit zou kunnen verloren hebben. Aangezien u toen slechts vier jaar oud was, kan u niet hebben deelgenomen aan het referendum in 1993, waardoor u de Eritrese nationaliteit had kunnen verkrijgen, terwijl Ethiopië stelde (in 1998) dat personen die deelnamen aan het referendum hun Ethiopische nationaliteit verloren (zie landeninformatie). Evenmin komt uit uw verklaringen naar voren dat uw moeder zou hebben deelgenomen aan het referendum. U werd gevraagd naar de Eritrese Onafhankelijkheid – in het bijzonder waarom er een verschil is tussen 1991 en 1993 – maar bleek onwetend (NPO, p. 29-30). Bovendien bekam u ook geen Eritrese documenten (en de nationaliteit) na het referendum (NPO, p. 4). Derhalve is er geen reden om te veronderstellen dat u uw Ethiopische nationaliteit zou zijn verloren. Verder kan uit uw verklaringen ook nergens worden afgeleid dat u ooit als 'Eritrees' werd gezien in Ethiopië – u heeft geen weet van deportaties en werd nooit naar uw documenten of nationaliteit gevraagd. Gevraagd naar de Eritrese nationaliteit van uw moeder, kan u enkel stellen dat "toen ze zwanger was van mij, is ze weggelopen van haar ouders. Ze heeft haar ouders in Eritrea achtergelaten en ze heeft veel geleden" (NPO, p. 9). U maakt dus geen melding van het feit dat uw moeder ooit als Eritrees werd gezien (nooit gedeporteerd, geen melding van problemen in deze context voor of na het grensconflict), of dat zij acties ondernam (deelname referendum; Eritrese identiteitsdocumenten) om de Eritrese nationaliteit te bekomen. U kan louter stellen dat zij vroeger (voor uw geboorte) woonde in de toenmalige provincie Eritrea in Ethiopië, wat verder niets zegt over haar nationaliteit.

Ook nu **gezien uw profiel** – u bent geboren in Ethiopië en heeft hier dertien jaar gewoond (NPO, p. 5-6, 8-9, 30); u spreekt Amhaars, de voertaal in Ethiopië, en spreekt geen enkele taal die specifiek aan Eritrea gelinkt is (NPO, p. 3, zie blauwe map); u heeft een Ethiopische 'partner' (u beschouwt hem niet als uw partner aangezien jullie niet samenwonen, maar hij is wel de vader van uw drie kinderen (en van het kind waarvan u tijdens het onderhoud zwanger was) (NPO, p. 19-21); u ging veel met Ethiopiërs en Amhaars-sprekende mensen om (NPO, p. 10, 12, 13, 24); en u weet amper iets over Eritrea (supra) – **kan er niet worden ingezien waarom u in Ethiopië plots als Eritrese zou worden gezien. Voorgaande elementen duiden eerder op een sterke affiniteit met Ethiopië.**

In conclusie: u verkreeg bij uw geboorte de Ethiopische nationaliteit. Uit niets in uw verklaringen komt naar voren dat u op enige wijze de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven, noch hoe u uw Ethiopische nationaliteit verloren zou hebben (noch hoe uw moeder haar Ethiopische nationaliteit zou hebben verloren).

Met betrekking tot uw bewering dat uw zoon **N. autismespectrumstoornis (ASS) heeft en hiervoor behandeling (in België) nodig heeft**, wat één van de redenen voor uw vertrek uit Griekenland en komst naar België is (NPO, p. 4-5, 24, 26-31), merkt het CGVS het volgende op. Ten eerste, ondanks dat u er door de Protection Officer maar liefst drie keer op werd gewezen dat het van uitermate groot belang is dat u deze bewering staft met medische attesten (NPO, p. 5, 28, 31), legt u slechts één attest neer (zie mail d.d. 20/12/2023, groene map), waarvan de bewijswaarde eerder gering is. In uw neergelegd attest, stelt uw algemeen geneesheer dat N. eigenschappen heeft, dewelke toegeschreven kunnen worden aan ASS. Waar een huisarts een vermoeden van ASS kan vaststellen, is voor een volwaardige diagnose een assessment door een multidisciplinair team nodig, en dient het eindverslag het resultaat te zijn van een samenwerking tussen (minimaal) een **gespecialiseerd arts** en een psycholoog of orthopedagoog. U legt geen enkel dergelijk attest voor. Ten tweede, wat betreft medische problemen en zorg verwijst het CGCS naar de geëigende procedure voor de beoordeling van deze elementen. Dit is een **aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980**.

Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 oktober 2023. U stuurde uw notities opnieuw op naar het CGVS zonder enige aanpassing (zie mail d.d. 20/12/2023), bijgevolg wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 48/7 en volgende van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginselen, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en een beoordelingsfout.

Inzake de beoordeling van de nood aan internationale bescherming houdt verzoekster vooreerst een theoretisch betoog over de principes die daarbij volgens haar moeten toegepast worden en de door haar geschonden geachte beginselen. Vervolgens gaat zij in op haar specifieke kwetsbare karakter waarvan zij meent dat het niet in aanmerking is genomen. Zij benadrukt dat zij een alleenstaande moeder is van vier kinderen, dat zij op zeer jonge leeftijd wees geworden is en nooit onderwijs heeft genoten. Deze elementen hebben directe gevolgen voor haar vermogen om de belangrijke elementen van haar verhaal te vertellen en kunnen ook haar administratieve moeilijkheden verklaren. Zij stelt analfabeet te zijn en een zeer lange vluchtelingengeschiedenis te hebben, trauma's te hebben meegemaakt en overweldigd te zijn door de situatie waarmee zij geconfronteerd wordt. Het analfabetisme en haar socio-culturele kwetsbaarheid, zowel in Ethiopië als in andere landen van ballingschap weerhouden haar ervan haar identiteit vast te stellen. Zij betoogt dat het analfabetisme gevolgen heeft die verder gaan dan alleen het niet kunnen lezen en schrijven. Zij maakt vervolgens een vrije vertaling van een passage uit "Les conséquences cognitives de l'analphabétisme", https://www.collectif-alpha.be/IMG/pdf/2014_-_Analphabétisme_et_consequences_cognitives-2.pdf. Zij citeert haar verklaringen waaruit volgens haar blijkt dat zij zich bewust lijkt te zijn van de invloed die het ontbreken van bepaalde kennis kan hebben op haar verhaal en geloofwaardigheid (NPO, p. 30) en wijst erop dat het ontbreken van formele onderwijskansen de

toegang tot gestructureerde kennis en informatie over verschillende onderwerpen beperkt, waaronder de politieke, sociale en culturele situatie in haar land van herkomst en het feit dat zij op 13-jarige leeftijd haar land heeft verlaten duidt mogelijk op instabiliteit, onveiligheid of andere uitdagende omstandigheden in haar land van herkomst. Zij stelt verder dat de emotionele en psychologische impact van haar verleden als wees en haar migratie haar vaardigheden om dergelijke procedures te begrijpen en uit te voeren aanzienlijk kan belemmeren en dat zij overweegt om contact op te nemen met de Ethiopische ambassade maar dat deze stappen moeilijk te ondernemen zijn met vier kinderen waaronder een pasgeborene en een kind met autisme. Zij meent dat het cruciaal was om specifieke steunmaatregelen te nemen om haar situatie voldoende te kunnen onderzoeken en dat het de verantwoordelijkheid is van de autoriteiten om dergelijke noden proactief te identificeren. Bovendien was verzoekster zwanger op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Het CGVS had dus specifieke maatregelen moeten overwegen om ervoor te zorgen dat verzoekster alle nodige ondersteuning kreeg om haar zaak adequaat te presenteren en haar rechten te waarborgen, zoals het verstrekken van extra tijd tijdens het interview en het bieden van passende nazorg en ondersteuning na het interview. Door dit niet te doen heeft de commissaris-generaal nagelaten om de unieke behoeften van verzoekster adequaat te erkennen en hierop te reageren, meent zij. Zij acht het van cruciaal belang om *“een andere vorm van ondervraging te hanteren, door gesloten vragen te stellen over haar leven in Ethiopië om te bepalen of haar verhaal overeenkomt met dat van een daadwerkelijke immigrant en het ontbreken van een dergelijke passende beoordeling roept volgens haar twijfels op over de adequate erkenning van haar kwetsbare profiel”*.

Zij benadrukt voorts dat het administratief dossier geen enkel element van de procedure in Griekenland bevat. Zij betoogt hierover als volgt: *“Er werd een verzoek om informatie ingediend bij de Griekse autoriteiten, die aangaven niet te kunnen antwoorden op basis van de Dublin-verordening. Het blijkt dat het CGVS geen specifiek verzoek heeft ingediend bij Griekenland waarin werd aangegeven dat het niet ging om een verzoek op basis van deze verordening. Als gevolg hiervan heeft Griekenland alleen elementen over de asielpprocedure en de uitkomst ervan naar België gestuurd. Er zijn geen notities van de interviews met de verzoekster of andere informatie die nuttig zou kunnen zijn om aan te tonen dat zij meer dan tien jaar geleden gedetailleerde informatie heeft verstrekt over haar land van herkomst. Verzoekster is van mening dat zij moet opnieuw gehoord worden, op een kortere tijd, met gesloten vragen en op basis van haar griekse administratief dossier.*

Gelet op het bijzondere profiel van de verzoekster, dient de beslissing te worden geannuleerd om haar daadwerkelijk toegang te verlenen tot de asielpprocedure”.

Wat betreft de redenen voor de vertraagde indiening van het asielverzoek wijst verzoekster op de complexiteit van het asielproces en haar beperkte kennis van de procedures en haar rechten. Zij stelt dat zij heeft verklaard niet op de hoogte te zijn van de mogelijkheid om asiel aan te vragen en heeft geen actieve stappen ondernomen om informatie te verkrijgen over haar rechten. Dit kan volgens verzoekster worden toegeschreven aan haar gebrek aan toegang tot adequate voorlichting en begeleiding, vooral gezien haar kwetsbare positie als migrant. Wat het gebrek aan consistentie in haar verklaringen betreft stelt zij dat dit kan worden aangevochten op basis van mogelijke misverstanden en haar mogelijke taal- en communicatiebarrières. Zij vertrouwt mogelijk op informele bronnen of geruchten over het verkrijgen van verblijfsvergunningen wat haar terughoudendheid kan verklaren toen zij geen succes had bij haar eerste poging om asiel aan te vragen. Zij meent dat de desinteresse of vertraging in haar acties eerder kan worden toegeschreven aan structurele belemmeringen dan aan een gebrek aan echte behoefte aan bescherming.

In een derde onderdeel gaat verzoekster in op het gebrek aan informatie betreffende Eritrea. Zij betoogt dat het voor haar een bijzonder moeilijke taak kan zijn om haar Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken en betoogt hierover als volgt: *“Ten eerste is de verzoekster mogelijk niet in staat om toegang te krijgen tot relevante documentatie die haar nationaliteit zou kunnen bevestigen, vanwege de omstandigheden van gedwongen vertrek uit haar land van herkomst. Haar vlucht kan gepaard zijn gegaan met het verlies van persoonlijke bezittingen en documenten, waardoor het moeilijk wordt om haar identiteit te bewijzen. Bovendien kan haar angst voor represailles van de autoriteiten in Eritrea haar ervan weerhouden om contact op te nemen met ambassades of andere officiële instanties om haar nationaliteit te bevestigen. Dit komt voort uit de bekende geschiedenis van mensenrechtenschendingen en politieke repressie in Eritrea, waarbij critici van het regime vaak worden vervolgd. Het CGVS moet rekening houden met deze specifieke omstandigheden en alternatieve methoden overwegen om de geloofwaardigheid van haar asielverzoek te beoordelen. Het stellen van strenge eisen met betrekking tot traditionele vormen van documentatie kan een disproportionele last vormen voor vluchtelingen zoals zij, die al kwetsbaar zijn en hun leven hebben gewaagd om te ontsnappen aan vervolging of ernstig gevaar in hun thuisland. Daarom moet het CGVS bij de beoordeling van haar asielverzoek een meer holistische benadering hanteren, waarbij niet alleen wordt vertrouwd op traditionele documentatie, maar ook op de geloofwaardigheid van haar verhaal en de ernst van de risico's waarmee zij wordt geconfronteerd in Eritrea. Verzoekster heeft toch informatie over haar vader, zij kent zijn naam. In elk geval is de verzoekster beperkt, tegen haar wil, tot de summiere informatie die ze aan het CGVS heeft kunnen vertellen”*.

Verzoekster gaat vervolgens in op de nood aan internationale bescherming. Zij citeert artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet in die zin dat zij behoort tot de groep Eritreeërs die het land ontvlucht zijn en hun

militaire dienst niet hebben uitgevoerd, en bijgevolg als deserteurs worden beschouwd. Daarnaast betoogt verzoekster dat zijn een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zij wijst erop dat zij heeft uitgelegd dat zij in geval van terugkeer naar Eritrea vreest om als een misdadiger behandeld te worden en citeert: *“Oke, maar waarom vormt dit een reden? Om welke reden zouden ze u vasthouden en/of doden? Omdat ik de grens ben overgestoken. [...] Ja, en ik heb ook gehoord over het slechte leven in Eritrea van bewoners van het land, mensen die daar hebben gewoond”* (NPO, p. 25). Zij stelt bijgevolg aan te tonen dat zij daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, e) van de Vreemdelingenwet vreest in geval van terugkeer naar Eritrea. Zij citeert vervolgens artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat het in dit geval de Eritrese autoriteiten zelf zijn die de daden van vervolging stellen. Bijgevolg kan zij geen enkele doeltreffende bescherming genieten door de Eritrese Staat en wordt haar individuele vrees voor vervolging voldoende aangetoond en moet zij op die basis erkend worden als vluchteling.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat indien de Raad zou oordelen dat er bijkomend onderzoek nodig is om met volledige kennis van zaken een oordeel te kunnen vellen over verzoekers' aanvraag, de Raad de bestreden beslissing dient te vernietigen en terug te verwijzen naar het CGVS.

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS om het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 30 januari 2024;
 2. Bewijs juridische bijstand;
 3. Medische documenten betreffende N. en documenten van de school en van de neuropediater;
 4. Geboorteakte van het vierde kindje van verzoekster.
3. Aanvullende nota

Verzoekster legt ter terechtzitting een eerste aanvullende nota neer waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht en toegelicht: 1) Document Griekse autoriteiten; 2) HVJEU, 18 juni 2024, C-352/22 (internetlink).

Verzoekster legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt bijgebracht en toegelicht: 1) mailverkeer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in

artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster verklaarde bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming de Eritrese nationaliteit te bezitten en bevestigde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Zoals vermeld in de bestreden beslissing blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 2 maart 2015 als vluchteling werd erkend door de Griekse asielautoriteiten (AD, map landeninformatie). *In casu* oordeelde de commissaris-generaal rekening houdend met het geheel van de elementen die haar persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken dat aangenomen kan worden dat de internationale bescherming die haar in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden.

Bijgevolg oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt en dat haar verzoek moet worden onderzocht ten opzichte van verzoeksters land van herkomst.

Dat de haar in Griekenland verleende internationale bescherming niet effectief kan worden geacht rekening houdend met haar individuele omstandigheden en dat haar verzoek en dus haar nood aan internationale bescherming moet worden onderzocht ten aanzien van haar land van herkomst wordt niet betwist door verzoekster.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Daarbij wordt in essentie overwogen dat verzoekster niet heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht, dat zij haar beschermingsverzoek in Griekenland laattijdig heeft ingediend en dat zij er hoegenaamd niet in slaagt om haar Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Verzoekster verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten maar nooit in Eritrea te hebben gewoond maar in Addis Abeba, Ethiopië te zijn geboren, dat zij ongeschoold is en dat haar moeder stierf toen zij dertien jaar

oud was. Zij belandde op straat in Addis Abeba en vertrok een paar maanden na de dood van haar moeder samen met andere weeskinderen naar Soedan waar zij terechtkwam bij een man als dienstmeisje dat niet mocht buitenkomen. Twee jaar later vertrok zij volgens haar verklaringen naar Libanon en nog vijf jaar later reisde ze door naar Griekenland waar zij in 2009 belandde en in 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende en zoals reeds aangehaald in 2015 als vluchteling erkend werd.

Zoals ook aangevoerd door verzoeksters advocate ter terechtzitting heeft het Hof van Justitie in een recent arrest van 18 juni 2024 uitlegging gegeven aan de artikelen 3, lid 1 van de Dublin III- Verordening, artikelen 4, lid 1 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 10, leden 2 en 3, en 33, lid 1 en lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn, naar aanleiding van een prejudiciële vraag van een Duitse rechter in een geval waarin het verzoek niet niet-ontvankelijk kan worden verklaard op grond dat deze status eerder in Griekenland was verleend, aangezien de verzoeker *in casu* een ernstig risico loopt om in die lidstaat te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Het Hof oordeelde dat de voormelde bepalingen aldus moeten worden uitgelegd *“dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”*.

Daarbij overwoog het Hof ten eerste dat de Uniewetgever bij de huidige stand van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de doelstelling van artikel 78, lid 2, onder a), VWEU, te weten een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de gehele Unie geldig is, nog niet volledig heeft geconcretiseerd en meer bepaald vooralsnog geen beginsel heeft geformuleerd op grond waarvan de lidstaten verplicht zijn om door een andere lidstaat genomen beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus automatisch te erkennen, noch de wijze van toepassing van een dergelijk beginsel gepreciseerd. Evenwel wijst het Hof er op dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken.

Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de Kwalificatierichtlijn, *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker”* (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a), van de Asielprocedurerichtlijn, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van hoofdstuk II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd stelt het Hof vervolgens dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof geeft daarbij tenslotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming*

van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid” (HvJ, C-753/22, pt. 78).

Hieruit volgt dat wanneer, zoals *in casu*, de verzoekster om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU Lidstaat, *in casu* Griekenland en de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden en zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de Griekse autoriteit die eerder verzoekster als vluchteling heeft erkend, deze laatste in kennis te stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze Griekse autoriteit haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de Griekse autoriteit te verzoeken binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Daarbij heeft het Hof ook uitdrukkelijk verwezen naar het beginsel van wederzijds vertrouwen dat aan het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel ten grondslag ligt (HvJ, C-753/22, punt 77), naar het beginsel van loyale samenwerking tussen de lidstaten neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VEU) en naar de noodzaak om de samenhang tussen beslissingen getroffen door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde verzoeker. Het uiteindelijke doel van de informatie-uitwisseling tussen beide lidstaten bestaat er volgens het Hof in om de *“autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren”* (HvJ, C-753/22, pt. 79).

De verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die reeds als vluchteling is erkend door de autoriteiten van een andere EU lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing is dus niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het Gemeenschappelijk Asielstelsel zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds de vluchtelingenstatus toekende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat waar het nieuwe verzoek werd ingediend in staat te stellen haar onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren.

De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker om internationale bescherming als vluchteling erkende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moeten worden onderzocht.

Bijgevolg is *in casu* de commissaris-generaal ertoe gehouden om ten volle rekening te houden met de beslissing van de Griekse autoriteiten om verzoekster als vluchteling te erkennen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen en daartoe de nodige stappen te zetten, waaronder het kenbaar maken van haar standpunt over het in België ingediende verzoek en het verzoek om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Uit het administratief dossier kan blijken dat de Dublin Unit van Griekenland werd in kennis gesteld van het nieuwe verzoek dat door verzoekster in België werd ingediend. Evenwel dient te worden vastgesteld, daargelaten dat het onduidelijk is of dit ook betekent dat de Griekse autoriteit bevoegd voor het verlenen van de vluchtelingenstatus hiervan in kennis is gesteld, dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat de commissaris-generaal haar standpunt over het nieuwe verzoek aan Griekse bevoegde autoriteit heeft meegedeeld, noch dat deze laatste werd verzocht de informatie mee te delen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekster in Griekenland heeft geleid. Daarbij dient ook te worden opgemerkt dat *in casu* het determinerende motief in de bestreden beslissing de vaststelling betreft dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ook in Griekenland als Eritrese verzoekster werd geregistreerd en erkend als vluchteling (Brief Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum, 5.07.2023).

De Raad kan bijgevolg niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing is genomen zonder ten volle rekening te houden met de eerdere beslissing van de Griekse autoriteiten om aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen in strijd met haar verplichtingen onder artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in de voormelde zaak.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Aldus dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET